כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר הַשְׁבוּעִי

איך להגות בספרי חסידות

הרבי מפיאסצנה

שבוע פרשיות מטות-מסעי

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

איך להגות בספרי חסידות

הרבי מפיאסצנה

שבוע פרשיות מטות-מסעי

בע"ה

שבוע מטות-מסעי, והשבוע יש לנו מאמר מיוחד שכתב רבינו קלונימוס קלמן מפיאסצנה - "**איך להגות בספרי חסידות**".

השבוע החלטנו לתת 'טעימה' מאחד משלשת המאמרים **היסודיים והיפהפיים** (והלא מפורסמים כל כך) שכתב האדמו"ר מפיאסצנה, בסוף ספר "חובת התלמידים" (המפורסם...).

הרבי מפיאסצנה, שעיקר עיסוקו היה **בחינוך בחורים ואברכים לעבודתו יתברך בדרך הבעל שם טוב**, כתב שלשה מאמרים יסודיים לבחור הרוצה להכנס מעבר ל'חובת התלמידים' בעבודת ה' - לעולם הפנימי של החסידות.

המאמר נותן לנו את הכלים הבסיסיים **להכנס לשלל המושגים המורכבים המובאים בתורת החסידות**, מתוך אדמו"ר אותנטי - אך כבר קרוב יחסית לדורינו.

כמובן שזהו **'ספתח' בשביל כל אחד ואחד להמשיך ולעיין** במאמרים אלו. וכלשונו הקדושה בהקדמה למאמרים: "ההוגה בהם ידייק וגם יזכור כל ענין וענין, כי כל השלשה מאמרים ענין ודרך אחד הם, ואם לא יזכור איזה דבר מהם, יקשה לו להבין הלאה."

כבד עליך האריכות?

"נכון שלא לקרות הרבה בפעם אחת, רק מעט מעט כל אחד כפי יכולתו." (שם)

-מפאת אריכות הדברים לא הבאנו את אות ג' של המאמר, (וכאמור בדבריו הקדושים..)-

*בשל לשונו הבהירה והמתוקה - לא ראינו לצורך את ביאור הדברים.

מומלץ מאד-מאד לבאים (תמיד, באופן של 'מוסיף ולהולך') בשערי החסידות!

חברי המערכת

מאמר
איך להגות בספרי חסידות
הרבי מפיאסצנה

א. הנה אחר שב"ה הגענו עמך תלמיד ותיק עד כה, ראינו צורך אך הכרח לצעוד עמך עוד פסיעה למעלה בקודש דברנו עמך כבר איך צריך אתה להרים את השקפותיך, וגם רמזנו שצריך אתה לעלות תמיד, דע נא, שכמעט א"א לאחת בלא חברתה, א"א להשקפה מרוממה בלא עלי' תמידית, כי כך דרכו של האיש, שכאשר יתמיד במחשבה ובהשקפה אחת זמן רב ולא יעלה יותר למעלה, תתישן אצלו, ולא יתפעל ולא יתרגש ממנה. ומה יועיל לנו אם תדע שהאיש הישראלי ברי' עילאה מן בני הנביאים הוא, אם נפשך וגופך לא יזדעזעו מידיעה וממחשבה זו, ולא תתגבר נפשך ע"י, להדריכך בדרך העולה בית אל.

עוד זאת, בעברך את דברינו עד כה, לא בקריאה לבד כי אם גם בעבודה כפי שרשמנו לך, בטוחים אנו בד', שגם מעצמך יצמחו לך כנפים לעלות יותר, רצון ומחשבות טהורות יציצו בלבך ומוחך, להגות בדברי קדושנו זי"ע ולדעת מה דיבר ד', ואם גם בזה לא נעזור לך ולא נצייר לך מעט את הדרך, איך לעיין ואיך ללמוד, ח"ו אחת משתי אלה יעלה לך, או שלא תוכל לכנוס ולדעת כל עיקר, ואז כנפי נפשך יתקצצו ותפול לגמרי, או שתלך בדרכים עקומים ובדעות מסובכות כי א"א לו לאיש הישראלי המזכך את גופו שלא תתעוררנה בו מחשבות יותר עילאות ותשוקות יותר מרוממות, להסתכל גם מחוץ למסך גופו.

הן כבר דברנו לעיל מהגמ' (פסחים ס"ו) ישראל אם אינן נביאים הן בני נביאים הן, ונראה שאין הפשט כפשוטו בלבד שבנים של נביאים הם שאביהם נביאים היו. כי האם מי שאבי אבי וכו' זקנו נביא הי' גם בו מקצת נבואה נמצאת עד שידע את הדין שלא ידעו הלל, וכל כך הי' הלל בטוח בחלק נבואתם, עד שלא התחיל אפילו להתפלפל בדבר, רק בבטחון אמר הנח להם לישראל, מעצמם יעשו כדין אבל רואים בפסוק שהנביאים הקטנים שלא נתפרסם שמם, נקראו בני נביאים, כמו ואיש אחד מבני הנביאים (מלכים א' כ') ובעוד מקומות, והתרגום מתרגם תלמידי נבייא, לא שהיו רק תלמידים בלבד, כי נם נבאו לפעמים וגם כאן שאמר אל רעהו בדבר ד' הכיני וכו'.

אך משמעות תיבות בני הנביאים שלא נקראי תלמידי נביאים כפשטן, אפשר, שהוא כמו שקוראים לאיש שיכול ללמוד הרבה, למדן, ולשאר אנשים

שאינם יכולים חרבה רק מעט, קוראים בני תורה, ג"כ בשם בני מכנים אותם, שהוא להורות על עצם האיש, כמו מובטח לו שהוא בן עולם הבא, שאין המשמעות שאביו בעוה"ב והוא בנו, רק על העצם שלו, שהוא בן עוה"ב. וזהו גם הענין בכנוי בני תורה, את האנשים שיכולים ללמוד חומש ומעט גמרא, שקוראים אותם בני תורה, לא את מעט תורתם בלבד מציין ומגביל הכנוי הזה, רק גם את כל עצמותם שאינם מתנהגים כאנשים גסים ועמי הארץ.

וכינוי זה בני תורה כנגד הכנוי עמי הארץ הוא, שג"כ לא העדר ידיעתם בתורה בלבד מציין, רק את כל התנהגותם שנוהגים בגסות, כמו שמבארת הגמ' (ברכות מ"ז ע"ב) איזהו עם הארץ, לא בחוסר ידיעתו בלבד רק גם בהתנהגותו, שאינו מניח תפילין שאינו מגדל את בניו לתורה וכו'. ואף שעיקרו על העדר ידיעתו בתורה נקרא ע"ה, מ"מ כיון שבשביל זה כל עצמו והנהגתו גרועה, על שם כל עצמו נקרא. והבני תורה אף שאינם לומדים ולא יודעים כ"כ תורה הרבה, מ"ם כיון שהתורה אשר בהם, פעלה ככר עי עצמם והתנהגותם לשנותם משאר העם שיהיו כתורה, גם כן בשם שמציין את כל עצמם ומגבילם מזולתם נקראים כני תורה. משא"כ הלמדן שבהתנהגותו ועצמותו אין תורתו היתירה נראת כ"כ, ולא מוגבל ומובדל בה הרכה מן שאר בני תורה, כי גם בני תורה בדרך התורה מתנהגים, לכן שוב על תלמודו נקרא למדן. כדבר שמצוין ומוגבל הוא משאר בני תורה.

ותלמידי הנביאים כל עוד שלא היתה נבואתם גדולה, על שם עצמם נקראו כני נביאים, שהיי' בהם מעט נביאות וכל עצמם והנהגתם נשתנתה משאר העם כעצם והנהגה נביאית, והנביא הגדול על שם נבואתו הגדולה נקרא כמו הלמדן הגדול כנ"ל. וכשרצה הלל לאמור שאף שהוא בידיעתו, אינו יודע את הדין, וגם הם כשישאלו אותם כיום הזה בערב יו"ט לא ידעוהו, ומ"ם בהתנהגותם כשיבואו למעשה והנהגה כשעת הבאת הקרבן ידעוהו, אמר בני נביאים הן, שבעצם ובהתנהגותם רוח נביאות נמצא. וכשיבואו למעשה והנהגה, ברוח הנביאות שבעצמם והתנהגותם ידעו. וכמו חלק נפשך במרום כן גם בחלקך בקרבך מן המון מחשבות המטרפות תפחד, ולד' זעקה גדולה ומוסתרת בקרב לבך, נפשך תזעק הם תעמודנה ואתה אל תפלה קדושה תתקרב, והבן.

וזה הוא גם החילוק בין נביאי ישראל לנביאי שאר האומות, כמו בלעם להבדיל, בבלעם כתיב ויקר, מקרה היה שעלה מהם נביא, אכל בישראל, שזהו חיותם ועצמותם של כל העם, כשנתגלה בהם נביא גדול אין זה מקרה, רק דבר תמידי ועצמי למשל אם מן עמי ארץ יגדל למדן, דבר מקרה ויוצא מן הטבע הוא ואם מבני התורה יצא למדן, אף שאין שאר בני התורה למדנים, מ"ם אין זה מקרה רק טבעי ועצמי.

ואפשר עוד שהא שאין הקב"ה נגלה על נביאי אומות העולם אלא בלילה כמו שמדייק המדרש (במד"ר פ"כ), הוא מפני שאצלם הנביאות והם

עצמם, ב' דברים נפרדים הם לכן היום הוא ותהלוכתו אחרת, ובלילה כאשר התנהגותו ומחשבותיו חדלות, יכולה הנבואה להתגלות. אבל בנביאי ישראל שנבואתם, חיותם ועצמם היתה, גם ביום גם בשעה שמחשבותיו והתנהגותו ערות ופועלות נגלת להם נבואה גדולה. והתרגום שמתרגם את בני נביאים תלמידי נבייא, מפני שהנביאים הגדולים כשדבר ד' אליהם ידעו מה דיבר, ואל מה ירמז, ובני הנביאים כיון שהתגלותם לא היתה גדולה, ולא כ"כ בולטת וגם לא התרגלו עוד בדבר ד'. הוצרכו לרבם הנביא שילמדם איך לגלות ולהוציא את נבואתם מקרבם ולדעת מה דיבר ד'. ומי לנו גדול משמואל הנביא ומ"מ בראשיתו לא ידע להבחין בין קול ד' ממרום לקולו של עלי הכהן.

לא שאנו אומרים בזה, שבני הנביאים אשר בזמני הנביאים, רק ככל המון ישראל היו, אשר קרא אותם הלל בני נביאים, ולא שהמון ישראל בני הנביאים, אשר בזמן הלל רק כדורינו הזה היו כי הדורות יורדים בכל פעם יותר, ובעונותינו אין לנו נביאים גדולים, ואף רוח הקודש חדל ואין נביא ואין חוזה, וגם בני הנביאים שהוא עצם חיות וקדושת ישראל ירד פלאים. אבל זאת נוכל לאמור, שגם עתה חיות ועצם ישראל אם יהי' רק קומץ, מ"מ נביאות הוא.

וכמו שהחילוק בין חי לצומח, עצם חיות אשר בו, ובין המדבר לחי דבורו ודעתו היא, כן החילוק בין ישראל לסתם אדם, עצם הנביאות היא ובו נבדל מהם. וכל המחשבות הטובות, רצונות, תשוקות ורעיונות טובים ומיני התלהבויות, אך הרהור תשובה פשוטה שעולים בקרב איש ישראל, של בני הנביאים הן כי האם גם בנביאי הקדש הגדולים רק דברי העתידות בלבד שאמרו נבואה היתה, והלא הרבה הרבה דברי מוסר והדרכה שאמרו הנביאים, לא דברים בלבד היו ח"ו רק בשם ד' דברו אותם, שבא להם דבר ד' ואת הוד קולו שמעו בדברי מוסר והדרכה, והודיעו והדריכו את ישראל במה שאמר ד'. אבל הם נבואתם היתה רבה, את קול ד' שמעו בפועל ואת מראות נבואתם ראו באופן שאין לנו השגה בו. ועתה כל איש ישראל בני נביאים ורק השיריים של בני הנביאים, בהתעורר בהם התעוררות טובה אינם מבחינים לדעת אם ניצוץ נביאות הוא מפני שרק מעטה היא. אבל מי הוא אשר לא ידע את דברי הבעש"ט ז"ל, שאמר שמן הבת קול היוצאת בכל יום מהר חורב, כמו שאומרת המשנה (אבות פרק ו' מ"ב) מתעורר האיש הישראלי בלבו בהרהור תשובה, והרהור תשובה זה ניצוץ הבת קול הוא אך שנדמה לאיש שרק מקרבו הוא.

אבל כמו שגם בנביאי הקודש מלפנים, לא כולם שוים היו בנבואתם וכפי שהתקדש והתכשר הנביא, במדה זו שרה עליו הנבואה, (ועיין מזה בשמונה פרקים להרמב"ם ז"ל), כן גם בענין בני הנביאים של כל ישראל, לא כולם שוים בזה. מי שמגשם את גופו ומטמטם את נפשו וקוברה תחת ערמות

עפר וטיט של שטותי גופו, הרוח של בני הנביאים בו מעט ולפעמים לא נשמע ולא נרגש לגמרי ח"ו, ובמדד. שמזכך את גופו יותר ובציצית נפשו אוחז ומעט מעט מוציאה, יותר שורה בו רוח הבני נביאים.

וזהו שאמרנו לך שכיון שעברת את דברינו עד כה, לא בקריאה לבד רק גם בעבודה כפי שרשמנו לך, בטוחים אנו בד' שגם מעצמך יצמחו לך כנפים לעלות יותר למחשבות ורצונות טהורים, ותשוקין ורעיונות יתעוררו בך, ועל ידי זה מעצמך תתחיל לבקש את דברי ד' בספרי קדושינו זי"ע, ובשביל זה מוכרחים אנו להורות לך מעט, איך להגות ואיך להבין מעט את דברי קדשם. וכבר אמרנו לך שבני הנביאים מתרגם התרגום תלמידי נבייא, על שהוצרכו להתלמד לדעת ולהבין את רוח ד' אשר פעם בהם מפני שמצער הי' ומה נענה אנן בתריהם, בדור הנמוך הזה, דור העקביים במעט מן המעט של הניצוץ דניצוץ אשר מתעורר בנו.

הנה המשנה (אבות פ"ג מי"ז) אומרת כל שחכמתו מרובה ממעשיו למה"ד, לאילן שענפיו מרובין ושרשיו מועטין והרוח בא ועוקרתו וכו'. ונבין ע"פ פשוט, מה היא המדה למדוד בה את חכמתו אם מרובה היא או מעשיו מרובין. כי ע"פ פשוט קשה איך מותר לנו ללמוד זוהר הקדוש ושאר ספרים קדושים שמדברים מענינים גבוהים ועולמות אצילות בריאה ויצירה, האם נעלה בעולמות אלו, ולמה אין גם למוד זה חכמתו מרובה ממעשיו.

אבל ידוע מספרים הקדושים שיש לאיש ישראל נפש, רוח, נשמה, חי', יחידה. הנפש רוח ונשמה משכנן בגוף האדם, הנפש בכבד, הרוח בלב והנשמה במוחו, אבל החי' ויחידה גדולות וקדושות הן הרבה מגופו וא"א להן להתלבש בו, רק ממעל לגופו שורות ומקיפות אותו, לא שהן מיותרות ואין האיש צריך להן ח"ו, אדרבה עיקריות הן לו ולכל הנפש רוח ונשמה שלו.

ובמשל גופני תבין יותר, אף אם אינו דומה לגמרי לנמשל. המשפך שע"י שופכים מים ויין וכו' אל הצלוחית, רק סופו בפיו הצר נכנס הוא אל תוך הצלוחית וראשו הרחב שהוא עיקרו, אשר שם כל המים או היין נמצא, ממעל לצלוחית נשאר.

כן האור והקדושה, אשר נמצא בקרב איש ישראל והוא עיקרו ועצמותו, קדושה עילאה מעולמות הכי עליונים היא ונתקטנה ונצטמצמה עד לרוח בני הנביאים, ועד לניצוץ קטן של בני הנביאים המעט של דורנו ונכנס בו, רק המעט אשר הגוף במדת זכותו וטהרתו יכול להכיל ולקבל אותו נכנס ונתלבש בו ויהי בו לנשמה במוח, לרוח בלב ולנפש בכבד, כל כלי כפי מדת קבולו מדה זו של קדושה מקבל, הכבד ושאר כלי הגוף הגסים, רק חלק קטן מקבלים ויהי בהם לנפש שכחה רק להחיות את הגוף, והלב כלי יותר מזוכך, חלק יותר של אור מקבל ויהי בו לרוח ומדות, והמוח כחו גדול לקבל יותר ויהי בו לנשמה ודעת קדושה. ומראשו ועד סופו מין משפך הוא, ממעל לו עיקר אורו

וקדושתו והן היחידה והחי' והוא כמו הרחב שבמשפך שא"א לכנס בו מהרבה אור וקדושה, והנשמה הרוח והנפש אשר נצטמצמו יותר נכנסים בו.

לא שרק מן היחידה והחי' בלבד קדושת אור ישראל מתחיל מן עולמות הכי עליונים אך מן אבינו מלכנו, נמשך נשתלשל ונצטמצם עד היחידה וחי' שלו. אבל כיון שאנו מדברים עתה מפרטות כל איש ישראל לבדו, לכן על אורות וקדושה היותר גבוהים מחי' יחידה, אין השם הפרטי נופל לאמור עליו של ראובן או של שמעון הוא, כמו שאומרים על נשמתו וכו' נשמת ראובן ורוחו של שמעון, וכמו במשל הנ"ל במשפך אך שלמעלה מן המשפך יין יותר הרבה נמצא בחביות והוא העיקר, שממנו שופכים אל המשפך, מ"מ לא של הצלוחיות הפרטיות הוא, ולא אליו מתיחס, החבית לעצמו הוא, ואף היין אליו מתיחס לאמור היין שבחביות, וגם הקילוח היורד ממנו אל המשפך מתיחס לחבית ולא לצלוחית הפרטית, וקילוח החבית קוראים אותו, ורק המשפך לצלוחית מתיחס, מפני שנצטמצם כפי פרטיות הצלוחית כתוכנו וגוו. כן כשאנו מדברים מפרטיות איש ישראל ומנשמתו הפרטית (מנשמת הכלל ישראל עוד נדבר במאמרים האחרים אי"ה) כשבא אורו וקדושתו לכלל יחידה וחי', אף שעודם למעלה מהגוף כמשפך שלמעלה מהצלוחית, מ"מ כבר נופל השם הפרטי בהן לומר חי' ויחידה של ראובן ושל שמעון, אבל מה שלמעלה מהם למעלה מפרטיות האיש הוא ואין לקראותו בשמו.

ב. וכדי להבינך יותר את עצמך, את המקום אשר ממנו נחצבת ואת התקשרותך בעולמות העליונים, צריכים אנו להרחיב מעט את הדיבור בזה, ולדבר מעט מענין הצמצום ובריאת העולמות בכלל. אבל כלל זה תדע, בין כשתעיין בדברינו, בין כשתזכה ללמוד בדברי קדושינו שרפי אל מאורי עולם זי"ע. המדברים מענינים גבוהים, רק את הדברים שמדברים אליך תרצה להבין, ולא תבוא מזה לשאול גם על שאר הדברים הרוחנים. משל למה הדבר דומה, לילד שהתחילו ללמוד עמו אלף בית, ונזדמן ביד המלמד חומש או גמרא והראה לו בהם את האותיות, ורצה הילד לדעת תיכף את כל מה שכתוב שם, והשכיל אותו המלמד לאמור, אם תזכה, אז אחר כך תלמד גם את כל אלה, ובלבד שעתה תסתפק לדעת רק אשר אני מראה לך אות זה וזה, ואם תמהר ותחטוף, אף גם את האלף בית לא תדע ורק בקושיות וסברות של הבל תמלא את מוחך, כן גם אתה כשתזכה תבין יותר, אבל לעת עתה רק את אשר לפניך תבין.

עוד מאברהם אבינו ומן הנביאים, התנאים, ובפרט ר' שמעון בן יוחאי, מן האר"י ז"ל ושאר המקובלים זי"ע, קבלה בידינו, שכשברא ד' את העולם ג"כ צמצם אותו במדרגות וצמצומים שונים. כי לא הרי בריאת העולם שברא ד' כהרי עשיית אומן בו"ד שעושה איזה דבר להבדיל, האומן רק את צורת הדבר הוא משנה ולא את עצם הדבר, כי לוקח הוא עץ או מתכות ועושה ממנו כלי. את העץ ואת המתכות, לא עשה רק את צורתם שינה, מעץ פשוט

שלחן, וממתכת פשוטה מפתח, וכדומה. אבל ד' ית' אשר ברא את העולם מאין גמור ומאפס מוחלט, את עצם כל דבר מן אור אלהותו צמצם וברא, ומלא כל הארץ כבודו. וכמו שהורנו קדושנו הבעש"ט ותלמידיו הקדושים זצלל"ה פשט הדבר, שלא בלבד שבגוף כל דבר נתלבש חיות אלהות להחיותו ככה הצמיחה בצומח, והחיות בחי' וכו'. רק גם גופם, גם לבושם הגם שאנו רואים וממשמשים בו, ניצוץ הארת אלהותו ית' הוא, כי בכחו הפלא והבלתי נגלה, צמצם מאורו צמצום אחר צמצום, עד שעשה גם גופם הנראה לנו וממשיכים בו. ומלכותו בכל משלה, שכל העולם רק הארת אורו היא.

ועל זה היא קבלתנו אשר אמרנו, שצמצום זה שנתגלה עולם מוגבל כזה מן אור אין סוף ואין תכלית, במדרגות ובחינות עשהו ד'. והרי זה כעין הצמצום, יחידה, חי'. נשמה, רוח ונפש באדם, שנתפשט כל כך בגופו עד שגם אצבעות רגליו יונקות את חיותם לפי ערכם חיות אלהות, חיות קדושת ישראל, ועל ידי זה גם כל הגוף של האיש הישראלי, משונה בקדושתו מגוף אינו ישראל וגוף הלוים משונה מגוף ישראל וגוף הכהן משונה מגוף הלוי והישראלי מיום הולדו, כיון שמדרגות נשמתם משונות זמ"ז גם גופיהם משונים מפני שחיות כל גופם מן מקור נשמתם יונקת. ואם תשאל א"כ מה החילוק בין קדושת ד' אשר נצטמצמה בישראל לבין קדושתו ית' אשר בעולם, כיון שגם בעולם מלכותו בכל משלה. המתן עד שתבא אל מאמרנו הלאה אי"ה ובפרט למאמר ב' אות ג' ותבין.

והנה את שמות מדרגות צמצומי נשמתך כבר אתה יודע נפש רוח וכו'. ושמות מדרגות הצמצום בכלל הורו לנו קדושינו שהן עשר ונקראות ספירות והן, כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. אבל לא באנו לדבר מזה יותר, וכשתזכה תבין מלמודך בספרים הקדושים. כי בכלל לא ללמדך קבלה באנו, רק לדבר אודות עיונך ולמודך בכלל, הן בספרי חסידות והן בספרי קבלה כשתזכה להם, שלא יהיו לך כחכמה ושכל לבד לחקור בשכלך. ואם תבין איזה דבר או איזה ענין מהם, לא תברך בלבך לאמור שכבר אתה יודע מה פעל אל, לכן לא נאריך לדבר בעניני הספירות, רק בעניני הד' עולמות, שג"כ מיני מדרגות הצמצום הן, ודומות למיני הצמצום אשר באדם וחלקי נפשו.

עולם האצילות הוא הכי גבוה ושוב צמצום וברא ד' את עולם הבריאה, ושוב צמצום ויצר את עולם היצירה, ושוב צמצום יותר עד שעשה את עולם העשי' זה עולם גס, וכמו גוף האדם כן גם גוף העולם יונק חיות אלהות ע"י צמצומי הד' עולמות זה בזה. וקדושינו ז"ל עוד קשרו ותלו את צמצום חלקי הנפש בצמצום העולמות ואמרו שהנפש כשמשתלשלת מן האור האלקי אשר במרום עד הגוף, כמות הצמצום ואיכות האור שביחידה וחי' כמות הצמצום ואיכות האור של האצילות היא, ואור של הנשמה מהבריאה היא, רוח מיצירה ונפש מעשי'. מי אשר זוכה לחי' ויחידה אז קדושתו וערך זכותו

קדושת וזכות עולם האצילות היא, והנשמה שנצטמצמה יותר, אורה מבריאה שנתמעט אורה בצמצומה היותר על צמצום עולם האצילות וכו'.

ואל תדמה שלכל אחד יש נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה שוות, כי האם לכל צלוחית יש משפך אחד שוה בגדלו, וכשרוצים לשפוך בנוד גדול לא נשתמש באותו משפך שדי לנו בצלוחית קטנה, משפך הגור צד הצר שבו שנכנס בו יכול להיות רחב כמו הצד הרחב של משפך צלוחית קטנה. כן גם האיש המגושם יותר אינו יכול לקבל כל כך אור עליון כמו איש המזוכך יותר, ומה שאצלו הוא בבחי' חי' יחידה, ממעל לגופו שאינן יכולות להכנס בו, אצל המזוכך ממנו הוא נשמה אך רוח או נפש, והרבה ענינים בזה, אבל לך לעת עתה די מה שאמרנו.[1]

[1] מומלץ להמשיך ללמוד את המשך המאמר שמופיע בסוף הספר 'חובת התלמידים' לרבי מפיאסצנה.

הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

תגיד לי, איך?!

לפעמים אנחנו לא יודעים איך לגשת ללימוד החסידות. הרבי מפיאסצנה מדריך אותנו צעד אחר צעד להעמקה בספרים.

שווה לכל נפש!